

Arrest

nr. 326 016 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2025 houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen verzoekende partij en van advocaat M; KIWAKANA, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart te zijn geboren op (...) juli 1986 en de Ghanese nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoekster dient op 22 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 februari 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 6 maart 2025 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoekster dient op 17 maart 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 31 maart 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer X van 9 april 2025 verwerpt de Raad het hiertegen ingestelde beroep.

1.4. Verzoekster dient op 10 april 2025 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 18 april 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Op 22 december 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In kader van uw eerste verzoek verklaarde u de Ghanese nationaliteit te bezitten en tot de Kotokoli etnie te behoren. U bent geboren op (...) juli 1986 en woonde in Nsawam, een voorstad van Accra. Op 21 december 2024 verliet u Ghana omdat u op 28 oktober 2024 met uw vriendin Muni, met wie u sedert 2022 een lesbische relatie had, betraft was tijdens seksuele betrekkingen. Sinds uw veertien jaar had u seksuele betrekkingen met meisjes en tijdens de periode van 2006 tot 2011 beseftte u lesbische te zijn. Op de luchthaven te Zaventem werd u omwille van een onduidelijk reismotief tegengehouden en dient u een verzoek om internationale bescherming in. U legt een geboortecertificaat neer en een pagina met nieuwsartikelen omtrent de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Ghana neer.

Op 5 februari 2025 werd u gehoord door een medewerker van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en op 11 februari 2025 nam het CGVS de beslissing om u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende seksuele oriëntatie en de hieruit volgende vervolgingsfeiten. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 6 maart 2025 (Arrest nr. 322874).

Op 17 maart 2025 diende u een volgend verzoek in. In kader van uw tweede verzoek bleef u vasthouden aan uw verklaringen dat u tot vrouwen bent aangetrokken en verwijst u naar het falen van de politie om actie te ondernemen, de vijandigheid van de gemeenschap en het publieke karakter van uw vervolgingsfeiten die aantonen dat u geen bescherming van uw land kan verwachten. Op 31 maart 2025 nam het CGVS een nietontvankelijkheidsbeslissing. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de RvV en uw beroep werd verworpen (Arrest nr. 324796).

Op 10 april 2025 diende u een derde verzoek in. In kader van uw huidig verzoek verklaart u te lijden aan PTSS, waardoor u soms onsamenhangende verklaringen aflegt en in gedachten lijkt verzonken. Uw PTSS zou verklaren waarom u inconsistente verklaringen aflegde tijdens uw interview voor het CGVS.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgend kopie neer: een medisch attest opgesteld op 4 april 2025.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming dient beklemtoond te worden dat de gebeurtenissen die u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, met name dat u zich

aangetrokken voelt tot vrouwen en nadat u op heterdaad betrapt werd met uw partner M. aangevallen werd door de gemeenschap en de attesten die dit bewijzen, door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV integraal werden bevestigd. Tegen deze beslissing hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het louter herhalen van deze motieven kan dan ook geen wijziging betekenen in de reeds gedane beoordeling van het CGVS en de RvV (zie verklaring tweede verzoek d.d. 17.03.2025, vraag 1.1; zie ingediende stukken 1 – 4).

Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard, omdat de door de u neergelegde stukken en verklaringen geen nieuw licht werpen op de reeds gedane vaststellingen. U diende beroep in tegen deze beslissing, maar uw beroep werd door de RvV verworpen omdat uw verzoek tot vernietiging van de tweede beslissing niet kan worden ingewilligd.

Het medisch attest dat u neerlegt in huidige derde verzoek om internationale bescherming is niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Het attest stelt dat de geattesteerde littekens overeenkomen met uw verklaringen – die volledig worden overgenomen in het medisch attest en die beschrijven hoe u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Artsen zijn echter geweest op de verklaringen van hun patiënten wat niet noodzakelijk de waarheid is. De arts kan geen uitsluitel geven over de context waarin dergelijke verwondingen werden opgelopen, waardoor uit dit attest om evidente redenen niet kan blijken dat de verwondingen werden opgelopen als gevolg van mishandeling omwille van uw geaardheid.

Voorts valt er in het attest te lezen dat u zou lijden aan PTSS, wat met zich meebrengt dat u inconsistente verklaringen aflegt, soms in gedachten bent verzonken en dat u klaagt over slapeloosheid. Uit het attest valt echter hoegenaamd niet op te maken hoe deze bevindingen werden geattesteerd, op basis van welke elementen deze vaststellingen werden gedaan en de hoeveelheid sessies u had met de arts om tot dergelijke conclusies te komen. Het attest geeft eveneens geen blijk van in welke mate dit uw vermogen tot het afleggen van coherente verklaringen zou beïnvloeden.

Het attest is dus allerminst in staat om voorgaande vaststellingen te wijzigen en werpt u geen nieuw licht op de reeds gedane vaststellingen van het CGVS en de RvV in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/2, 48/3 en 57/6/2, § 1, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen. Vervolgens past zij dit toe op het voorliggend geval.

In een eerste punt stelt zij dat er meerdere nieuwe elementen voorhanden zijn die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten en die haar seksuele geaardheid onderbouwen. Zij verwijst naar het medisch attest van 4 april 2025. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad, omtrent nieuwe elementen die de ongeloofwaardigheid van een relaas kunnen remediëren. Verzoekster acht de motivering van de commissaris-generaal aangaande het medisch attest in strijd met de verplichtingen inzake artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM dienaangaande. Zij stelt dat de commissaris-generaal een bijkomend onderzoek diende te stellen naar de herkomst van haar littekens.

Zij benadrukt verder dat het medisch attest een belangrijk stuk is voor de beoordeling van haar kwetsbaarheid. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dat de psychologische toestand een directe impact kan hebben op de samenhang van zijn of haar relaas. Zij wijst op een studie inzake het bestaan van talrijke psychologische factoren die wegen op de samenhang van een relaas.

In een tweede punt gaat verzoekster in op het medisch attest, dat volgens haar een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Zij citeert uit het medisch attest. Zij citeert rechtspraak van het EHRM en benadrukt opnieuw dat het attest ook melding maakt van een posttraumatisch stresssyndroom, dat tevens een nieuw element kan uitmaken. Zij verwijst naar een arrest van de Raad. Verder stelt verzoekster dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de concrete gevolgen van haar psychologische kwetsbaarheid op haar vermogen om een terugkeer naar haar herkomstland het hoofd te bieden. Zij verwijst naar rechtspraak van het EVRM en de Raad.

In een derde punt gaat verzoekster in op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vanwege haar lidmaatschap van de LGBTQ+ gemeenschap. Zij gaat in op de criminalisering van homoseksualiteit in Ghana, op een diepgeworteld vijandig sociaal klimaat, op de bijzondere visering van LGBTQ+ activisten en het gebrek aan staatsbescherming. Zij stelt dat internationale rechtspraak en normen van de UNHCR dit risico erkennen en aangeven dat LGBTQ+ asielzoekers niet kunnen worden teruggestuurd als hun enige mogelijkheid om vervolging te vermijden is om hun seksuele geaardheid te verbergen.

Verzoekster concludeert als volgt:

“Ten eerste het CGVS heeft artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet miskend door ten onrechte de door verzoekster voorgelegde elementen terzijde te schuiven. In het bijzonder werd een omstandig psychologisch verslag, dat bevestigt dat verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) in rechtstreeks verband met het geweld dat zij in haar land van herkomst heeft ondergaan, niet naar behoren in overweging genomen. Dit document is nochtans essentieel om zowel de geloofwaardigheid van haar verklaringen als het risico bij terugkeer correct te kunnen beoordelen. Het bevat relevante en nieuwe elementen die haar relaas in een nieuw licht plaatsen en de kans op het verkrijgen van internationale bescherming aanzienlijk verhogen.

Ten tweede heeft het CGVS, door geen rekening te houden met deze kwetsbaarheid bij de analyse van het reële risico op onmenselijke of vernederende behandelingen bij terugzending naar Ghana, verzuimd zijn verplichting tot een geïndividualiseerde beoordeling na te komen zoals vereist door artikel 3 EVRM. Een terugzending zou verzoekster blootstellen aan ernstige gevaren, in een context van aanhoudende vervolgingen en een gebrek aan bescherming.

Ten derde getuigt de bestreden beslissing van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoekster loopt als lesbische vrouw een ernstig en individueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Ghana, waar homoseksualiteit strafbaar is, waar openlijke LGBTQ+ personen worden gevisieerd, en waar slachtoffers van geweld door hun seksuele geaardheid systematisch verstoken blijven van bescherming. De medische bewijzen van de gewelddadige aanval op verzoekster op 28 oktober 2024 bevestigen dat dit risico zich reeds heeft verwezenlijkt.

Ten vierde heeft het CGVS gehandeld in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en met het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing is gebaseerd op een vooraf bepaalde ongeloofwaardigheid en herhaalt mechanisch conclusies uit het verleden, zonder rekening te houden met de nieuw aangevoerde en objectief onderbouwde feiten. Een individueel, volledig en onpartijdig onderzoek bleef uit, in strijd met de positieve verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM.

Ten slotte voldoet verzoekster aan de voorwaarden voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met het Verdrag van Genève. Zij behoort tot een sociaal kwetsbare groep die internationaal erkend wordt, en zij wordt op basis van haar seksuele geaardheid structureel gevisieerd door zowel de samenleving als overheidsactoren.”

2.2. Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgende overtuigingsstukken:

“3. Medisch attest d.d. 23 december 2024

4. Medisch attest d.d. 12 maart 2025

5. Cassatieberoep in tegen het arrest van de RvV d.d. 4 april 2025

6. Medisch attest d.d. 4 april 2025

7. Cassatieberoep in tegen het arrest van de RvV d.d. 18 april 2025

8. “Rule 39” d.d. 18 april 2025”

3. Aanvullende nota's

Verzoekster maakt op 28 april 2025, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over.

4. De beoordeling

4.1. Voorafgaand

4.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsebepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste

stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.1.5. Waar verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.1.6. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

De Raad treedt deze beoordeling bij. Het door verzoekster bij haar huidige verzoek om internationale bescherming neergelegde medisch attest van 4 april 2025 doet geen afbreuk aan de gedane beoordeling. Dit medisch attest, dat tot stand kwam naar aanleiding van een eenmalige consultatie van verzoekster, stelt summier dat verzoekster last heeft van een posttraumatisch stresssyndroom, waardoor zij soms onsamenhangend spreekt en in gedachten verzonken is. Er wordt aangegeven dat verzoekster klaagt over slapeloosheid en hartkloppingen, evenals dat zij graag haar vrijheid terug wilt. De Raad moet vaststellen dat nergens in het (omtrent de psychologische kwetsbaarheid) summiere attest wordt verklaard dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin attesteert de arts concreet dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielpprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet voldoende concreet uiteengezet dat haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. De loutere verwijzing in het medisch attest, zonder meer, dat verzoekster soms onsamenhangend spreekt en in gedachten is verzonken, zonder te concretiseren op welke wijze de arts dit (tijdens de eenmalige consultatie) heeft vastgesteld, in welke mate en ernst dit voorkomt en in welke mate dit verzoekster verhindert om globaal genomen een coherent verhaal te vertellen, volstaat niet. Evenmin wordt in het attest geconcretiseerd of, en zo ja welke, bijzondere steunmaatregelen zich in haar geval opdrongen. Verzoekster beperkt zich tot een veeleer theoretisch betoog omtrent de impact van talrijke psychologische factoren die wegen op de samenhang van een asielrelaas, doch blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen waarom er in haar hoofde nood was aan bijzondere steunmaatregelen en zo ja, welke. Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad, benadrukt de Raad dat arresten in de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont verzoekster geenszins aan dat de feiten die aan deze arresten ten grondslag liggen gelijkend zijn aan deze van haar zaak. Verzoekster toont met haar betoog in haar verzoekschrift en haar verwijzing naar het medisch attest van 4 april 2025 niet *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake is van een dermate ernstige psychologische problematiek, dat deze noopte tot het treffen van bijzondere steunmaatregelen, noch toont zij hiermee aan dat de thans opgeworpen psychologische problematiek van die aard is dat er moet worden aangenomen dat deze alsnog de vaststellingen, zoals deze reeds werden gemaakt in het kader van de eerste en het volgend verzoek om internationale bescherming, zouden kunnen uitklaren of verschonen en dat er derhalve niet langer zou kunnen worden verwezen naar de gedane inhoudelijke beoordeling van haar eerdere verzoeken. Het bij aanvullende nota overgemaakte attest van de opvolging door de psychologische dienst van het transitcentrum kan hiertoe evenmin volstaan. In het attest wordt enkel aangegeven dat verzoekster, die sinds 22 december 2024 in het centrum verblijft, sinds 18 maart 2025 op regelmatige basis wordt gezien door de psychologische dienst.

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van deze aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2.2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster dat zij lesbisch is en daardoor in Ghana problemen kreeg omdat ze betrapte werd, door de buurtbewoners werd gevat en geslagen. Na tussenkomst van een oudere vrouw kon ze gaan en dook ze onder. Verzoekster vreest de algemene situatie voor homoseksuelen in Ghana. De commissaris-generaal weigerde aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij het CGVS niet kon overtuigen van haar geaardheid en omdat ook haar overige verklaringen ongeloofwaardig zijn wegens tegenstrijdigheden en inconsistenties. Bij arrest van de Raad met nummer 322.874 van 6 maart 2025 werd deze beslissing bevestigd. In het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming hield verzoekster vast aan de door haar afgelegde verklaringen en legde zij tevens nieuwe stukken voor, met name: een kopie van een ongedateerde getuigenis van verzoeksters oom; een politierapport van 31 oktober 2024 "Diary of Action Taken"; een medisch attest van 23 december 2024; een addendum van 12 maart 2025 op het medisch attest van 23 december 2024; nieuwsartikels; en foto's. Verzoeksters volgend verzoek werd door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard, waarna ook de Raad bij arrest met nummer 324.796 van 9 april 2025 het hiertegen ingestelde beroep heeft verworpen en stelde: *"Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt."*

4.2.3. Naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming heeft verzoekster een nieuw medisch attest overgemaakt dd. 4 april 2025. Kernvraag is derhalve of dit medisch attest kan worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2.4. De Raad merkt op dat voormeld medisch attest vooreerst een overzicht verschaft van verzoeksters verklaringen omtrent het gewelddadig incident, waarvan zij stelt slachtoffer te zijn geweest op 28 oktober 2024. Vervolgens wordt een overzicht geboden van het klinisch onderzoek en volgende bevindingen weergegeven:

"L'examen clinique réalisé sur ce patient a révélé les éléments suivants :

Douleur au niveau coude et épaule gauche, avec mobilisation possible mais douloureuse.

Au niveau de la jambe gauche : cicatrice 6cm, allongée, qui correspondrait à une brûlure dus à une friction présumée de la corde.

Au niveau de la jambe droite : cicatrice 2 cm, carrée, qui correspondrait à une brûlure dus à une friction présumée de la corde.

Au niveau arrière de la jambe gauche : cicatrice, 3cm, qui correspondrait à une brûlure dus à une friction présumée de la corde.

Au niveau du genou droit, cicatrice verticale, 8cm, qui correspondrait à une brûlure dus à une friction présumée de la corde, et petites cicatrices piquetées de 0,5 cm à 1 cm, qui correspondrait à un déplacement sur des cailloux

Au niveau du genou gauche, cicatrice verticale, 2cm, qui correspondrait à une brûlure dus à une friction présumée de la corde, et petites cicatrices piquetées de 0,5 cm à 1 cm, qui correspondrait à un déplacement sur des cailloux.

La patiente est dans un état de stress post traumatique, ce qui l'amène à avoir parfois des propos quelque peu incohérents et être perdue dans ses pensées.

En outre la patiente se plaint d'insomnies et de palpitations.

Elle finit en expliquant qu'elle aimerait retrouver la liberté..."

(vrije vertaling:

"Het klinisch onderzoek dat bij deze patiënt werd uitgevoerd, bracht het volgende aan het licht:

Pijn in de linker elleboog en schouder, met mogelijke maar pijnlijke mobilisatie.

Op het linkerbeen: een litteken 6 cm, langwerpig, wat zou overeenkomen met een brandwonde veroorzaakt door de vermoedelijke wrijving van een touw.

Op het rechterbeen: een litteken 2 cm, rechthoekig, wat zou overeenkomen met een brandwonde veroorzaakt door de vermoedelijke wrijving van een touw.

Aan de achterkant van het linkerbeen: litteken 3 cm, wat zou overeenkomen met een brandwonde veroorzaakt door de vermoedelijke wrijving van een touw.

Op de rechterknie: een verticaal litteken 8 cm, wat zou overeenkomen met een brandwonde door vermoedelijke wrijving van het touw, en kleine gestippelde littekens van 0,5 cm tot 1 cm, wat zou overeenkomen met een beweging op stenen

Ter hoogte van de linkerknie is een verticaal litteken van 2 cm zichtbaar, wat zou overeenstemmen met een brandwonde veroorzaakt door de vermoedelijke wrijving van een touw. Ook zijn er kleine gestippelde littekens van 0,5 tot 1 cm zichtbaar, wat zou overeenkomen met een beweging over steentjes.

De patiënte verkeert in een toestand van posttraumatische stress, waardoor zij soms onsamenhangend spreekt en in gedachten verzonken is.

De patiënt klaagt ook over slapeloosheid en hartkloppingen.

Ze legt uit dat ze haar vrijheid terug wil...”)

4.2.5. Verzoekster verwijst met betrekking tot het door haar neergelegde medisch attest naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het EHRM stelt in zijn rechtspraak dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk).

Verzoekster verwijst naar het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden, dewelke betrekking heeft op medische bewijsstukken die een vluchtrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen en waarbij het aan de overheid toekwam om elke twijfel te weerleggen. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt onvoldoende. In deze zaak achtte het EHRM het medisch attest een bijzonder belangrijk stuk. De aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas, vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dat verzoeker in zijn land van herkomst is aangedaan. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (*“caractère lacunaire”*) van het asielrelaas.

Evenwel heeft het EHRM ook nuanceringen in zijn rechtspraak gebracht: *“[...] However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker’s individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker’s identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court’s established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it. Accordingly, the Court considers that where an asylum seeker, like the first applicant, invokes that he or she has previously been subjected to ill-treatment, whether undisputed or supported by evidence, it may nevertheless be expected that he or she indicates that there are substantial and concrete grounds for believing that upon return to the home country he or she would be exposed to a risk of such treatment again, for example because of the asylum seeker’s political activities, membership of a group in respect of which reliable sources confirm a continuing pattern of ill-treatment on the part of the authorities, a pending arrest order, or other concrete difficulties with the authorities concerned. (...)”* (EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Uit deze paragraaf kan worden afgeleid dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast, zoals voorzien in de zaak R.C., indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

4.2.6. In tegenstelling tot de EHRM-zaken R.C. en J.K., is er in dit geval geen sprake van een algemeen coherent en geloofwaardig vluchtrelaas. Er werd reeds in het kader van het eerste en volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker, zowel door de commissaris-generaal als de Raad, vastgesteld dat verzoeksters verklaringen omtrent haar seksuele geaardheid en daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn (zie *supra*).

4.2.7. De Raad wijst erop dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarin de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens het gevolg zijn van verwondingen die werden toegebracht, in de door verzoekster verklaarde omstandigheden. De arts die het betrokken medisch attest heeft opgesteld is zich ten eerste hiervan bewust, nu de arts uitdrukkelijk het medisch attest opdeelt in een gedeelte, gebaseerd op wat verzoekster heeft verteld, enerzijds; en een objectief gedeelte gebaseerd op de eigen professionele waarnemingen, anderzijds.

In het medisch attest wordt aangegeven dat verzoekster littekens vertoont die *“qui correspondrait correspondrait à une brûlure dus à une friction présumée de la corde”* en *“ qui correspondrait à un déplacement sur des cailloux.”* (“wat zou overeenkomen met een brandwonde veroorzaakt door de vermoedelijke wrijving van een touw” en “wat zou overeenkomen met een beweging over steentjes”). Er wordt hierbij geen verduidelijking gegeven over de precieze graad van overeenstemming. Bijgevolg blijkt uit het medisch attest niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met de door verzoekster verklaarde handelingen, dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn. Evenmin wordt uitspraak gedaan over de ouderdom of recentheid van de littekens. Gelet op het geheel van deze vaststellingen en anders dan in de door verzoekster geciteerde de EHRM-zaak R.J., kan hier dan ook niet worden gesteld dat in het voorliggende medisch attest de aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen op gedetailleerde wijze worden weergegeven, noch blijkt uit het medisch attest dat de vastgestelde littekens van verzoekster onbetwist het gevolg zijn van foltering. Dienaangaande wijst de Raad er ook nog op dat er door verzoekster reeds naar aanleiding van haar volgend verzoek om internationale bescherming een medisch attest werd neergelegd aangaande haar littekens, waaromtrent de Raad in zijn arrest met nummer 324.796 van 9 april 2025 als volgt stelde: *“In de mate waarin de arts vermeldt dat het verhaal en het klinisch onderzoek overeenstemmen, kan de Raad volgen waar de arts deze verwondingen van verzoekster toeschrijft aan mishandeling door vastbinding met een touw en het toebrengen van kneuzingen. De arts kan echter geen uitsluitel geven over de context of de omstandigheden waarin dergelijke verwondingen of littekens zijn opgelopen. De arts vermeldt in casu verzoeksters verklaringen over de context, maar gezien dit de verklaringen van verzoekster zelf betreft, kan de arts het waarheidsgehalte van deze context niet kennen. De Raad stelt dus vast dat uit deze medische attesten inderdaad niet kan blijken dat verzoekster deze verwondingen heeft opgelopen als gevolg van mishandeling omwille van haar geaardheid. Hoe betreuwenswaardig ook, verzoekster kan om een andere reden verwond of mishandeld geweest zijn. Er staat dus geen oorzakelijk verband vast tussen verzoeksters verklaring dat zij vervolgd wordt omwille van haar seksuele geaardheid en de verwondingen die bij haar werden vastgesteld”*.

4.2.8. Wat betreft de vermelding van een posttraumatisch stresssyndroom, wordt in het medisch attest geen nadere toelichting hieromtrent verschaft. Ook in het attest neergelegd bij aanvullende nota, wordt geen enkele bijkomende verduidelijking verschaft omtrent de psychologische opvolging. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoekster op zich haar vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoekster in groepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals ook blijkt *in casu*. De Raad herhaalt dat verzoekster met deze attesten niet aantoonde dat de thans opgeworpen psychologische problematiek van die aard is dat er moet worden aangenomen dat deze alsnog de vaststellingen, zoals deze reeds werden gemaakt in het kader van de eerste en het volgend verzoek om internationale bescherming, zouden kunnen uitklaren of verschonen en dat er derhalve niet langer zou kunnen worden verwezen naar de gedane inhoudelijke beoordeling van haar eerdere verzoeken.

4.2.9. De Raad benadrukt dat een medisch attest niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar dat het deel uitmaakt van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het medisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de door verzoekster afgelegde verklaringen. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerdte mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor. Alle elementen in acht genomen, meent de Raad dat het thans voorliggende medisch attest, net zoals het eerder naar aanleiding van het volgend verzoek neergelegde medisch attest, geen sterk vermoeden of aanwijzing vormt

dat de littekens en psychologische problematiek werden veroorzaakt in de door verzoekster geschetste omstandigheden, met name een mishandeling omwille van verzoeksters seksuele geaardheid. In tegenstelling tot de EHRM-zaak R.J. werd het vluchtrelaas van verzoekster ook niet onvolledig, doch wel ongeloofwaardig bevonden.

4.2.10. Concluderend stelt de Raad vast dat het medisch attest niet van die aard om een ander licht te werpen op de reeds eerder gedane bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht ontberen, zoals reeds werd uiteengezet in het kader van het eerste en volgend verzoek om internationale bescherming.

4.2.11. Verzoekster voegt bij huidig verzoekschrift opnieuw een bericht van de Raad van State van 4 april 2025 dat verzoekers advocaat een beroep heeft ingediend dat onderzocht zal worden voor rolstelling met daarbij gevoegd een cassatieberoep dat betrekking heeft op dit arrest van de Raad aangaande verzoekster (stuk 5). Dienaangaande werd in het arrest met nummer 324.796 van 9 april 2025 reeds als volgt gesteld: *“In dit verband wordt vooreerst opgemerkt dat nog niet gekend is of dit beroep toelaatbaar is. Vervolgens wordt erop gewezen dat dit arrest in de rechtsorde aanwezig is zolang het niet is vernietigd door de Raad van State. Een cassatieberoep bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Bijgevolg kan de Raad in huidig arrest verwijzen naar dit vroegere arrest”*. Eenzelfde beoordeling dringt zich op voor het thans bij het verzoekschrift gevoegde verzoekschrift ingediend bij de Raad van State tegen voormeld arrest van 9 april 2025 (stuk 7). Waar verzoekster bij haar verzoekschrift nog een afschrift voegt van een verzoekschrift tot het bekomen van een zogenaamde “Rule 39” bij het EHRM, gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar Ghana (stuk 8), wijst de Raad erop dat er zelfs geen bewijs voorligt van de effectieve neerlegging van dit beroep bij het EHRM. Ter terechtzitting gevraagd naar de stand van zaken in laatstgenoemde procedure, dient de aanwezige raadsvrouw aan te geven dat zij hiervan niet op de hoogte is. Alleszins toont mij met het louter overmaken van dit verzoekschrift niet aan waarom de huidige bestreden beslissing niet langer zou kunnen standhouden.

4.2.12. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog ingaat op de behandeling van de LGBTQ+ gemeenschap, is deze verwijzing – gelet op de ongeloofwaardigheid van haar seksuele oriëntatie – niet dienstig.

4.3. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (derde) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad benadrukt dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. 3

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES